

ГРЕЪМ ГРИЙН ПОРНОФИЛМЪТ

Превод от английски: Евелина Александрова, 1986

chitanka.info

— Другите хора се забавляват — каза мисис Картър.

— Е — каза съпругът ѝ, — видели сме...

— Полегналия Буда, смарагдовия Буда, плаващите пазари — каза госпожа Картър. — Вечеряме и след това се прибираме вкъщи да спим.

— Снощи бяхме в „Chez Eve“...

— Ако не беше с мен — каза мисис Картър, — щеше да откриеш... знаеш какво искам да кажа — по-интересни места.

Вярно е, мислеше си Картър, като гледаше как жена му разбърква кафето си. Гривните ѝ подрънкваха в такт с кафената лъжичка. Бе достигнала възрастта, когато удовлетворената жена изглежда най-красива, но при нея се бяха появили бръчки на недоволство. Като гледаше врата ѝ, сещаше се колко трудно е да се оскубе пуйка. Моя ли е вината, чудеше се той, или пък нейна; или може би причината бе вродена — недостатъчна функция на жлезите или някакъв наследствен белег? Тъжно е, като си помисли човек, че когато е млад, толкова често взема признаците на фригидност за някаква изисканост.

— Обеща, че ще пушим опиум — каза мисис Картър.

— Не тук, скъпа. В Сайгон. Тук „не е прието“ да се пуши.

— Колко си конвенционален!

— Възможно е само в най-мръсните свърталища на кули^[1]. Ще биеш на очи. Всички ще те гледат. Той хвърли своя коз. — Ще има хлебарки.

— Ако не бях със съпруг, щяха да ме водят на много места.

— Японските стриптизьорки... — опита той с надежда в гласа. Но тя знаеше всичко за тях.

— Грозни жени по сутиени.

Раздразнението му се засили. Помисли си за парите, които бе похарчил, за да я вземе със себе си и да успокои съвестта си — бе пътувал твърде често без нея. Но няма по-мрачна компания от жена, която не е желана. Опита се да пие спокойно кафето си: идеше му да ухапе ръба на чашата.

— Разля си кафето — каза мисис Картър.

— Извинявай — каза той рязко и стана. — Добре, ще уредя нещо. Стой тук. — И като се наведе над масата, добави: — Само не се шокирай. Изпроси си го.

— Обикновено не аз съм тази, която се шокира — каза мисис Картър с тънка усмивка.

— Картър излезе от хотела и тръгна към Ню Роуд. Едно момче се залепи за него.

— Искате ли момиче?

— Имам си собствена жена — отвърна мрачно Картър.

— Момче?

— Не, благодаря.

— Френски филми?

Картър помисли:

— Колко?

Спряха се и се пазариха известно време на ъгъла на мръсната улица. С таксито, водача и филмите щеше да струва най-малко осем лири. Но си заслужаваше, помисли си Картър, ако ѝ затвореше веднъж завинаги устата. Върна се, за да доведе мисис Картър.

Пътуваха доста дълго и се спряха на един мост над някакъв канал. Мръсна уличка, потънала в неопределени миризми.

— Следвайте ме — каза водачът.

Мисис Картър докосна ръката на Картър.

— Не е ли опасно? — попита тя.

— Откъде да знам? — отвърна той, като настръхна от допира ѝ.

Вървяха на тъмно около петдесет ярда и се спряха до една бамбукова ограда. Водачът почука няколко пъти. Когато им отвори, пред тях се разкри малък утъпкан двор и дървена колиба. Нещо, по всяка вероятност човек, се бе свило в тъмното под мрежа против комари. Собственикът ги въведе в малка задушна стая, в която имаше два стола и портрет на краля. Екранът бе с размерите на книга голям формат.

Първият филм бе особено неприятен. Показваше подмладяването на възрастен мъж в ръцете на две руси масажистки. Ако се съдеше по прическите на двете жени, филмът бе вероятно от края на двайсетте години. Картър и съпругата му останаха еднакво смутени, когато лентата се превъртя и филмът свърши.

— Не е много добър — отбеляза Картър, като че ли бе познавач.

— Значи това било порнофилм — каза мисис Картър. — Неприятен и скучен.

Започна втори филм.

Той бе почти без сюжет. Млад мъж — лицето му не се виждаше поради типичната за това време мека шапка — взема момиче от

улицата (шапката ѝ я покриваше като похлупак) и я придружава до стаята ѝ. Актьорите бяха млади. Филмът носеше известен чар и възбуда. Познавам това лице, помисли си Картър, когато момичето си свали шапката, и един спомен, погребан повече от четвърт век, изплува в съзнанието му. Кукла над телефона, над двойното легло — снимка на фотомодел от онова време. Момичето се съблече, като внимателно съгна дрехите си. Наведе се, за да оправи леглото, и изложи прелестите си пред обектива и младия мъж, който продължаваше да стои с гръб към камерата. След това му помогна на свой ред да съблече дрехите си. И чак тогава си спомни — тази характерна закачливост, потвърдена от белега по рождение върху рамото на младия мъж.

Мисис Картър се размърда на стола си.

— Чудя се как намират актьорите — каза тя дрезгаво.

— Проститутка — отвърна той. — Малко натуралистично, нали? Ако искаш, да си тръгнем? — подкани я той, като чакаше мъжът да обърне главата си. Момичето коленичи на леглото и прегърна младежа през кръста — едва ли имаше повече от двацет години. Не, помисли той, двацет и една.

— Оставаме — каза мисис Картър, — платили сме си.

Тя сложи сухата си гореща ръка върху коляното му.

— Можем да намерим и по-добро място от това.

— Не.

Младият мъж легна по гръб и за малко момичето го остави. За момент, като че ли случайно, той погледна към камерата. Ръката на мисис Картър потрепера върху коляното му.

— Боже мой — извика тя, — та това си ти.

— *Бях аз* — отвърна Картър — преди трийсет години.

Момичето се качваше отново на леглото.

— Отвратително е — каза мисис Картър.

— Не си спомням да е било отвратително — отговори Картър.

— Предполагам, че сте отишли да го *гледате* и сте се наслаждавали и двамата.

— Не, никога не съм го *гледал*.

— Защо го направи? Не мога да те гледам. Срамно е.

— Помолих те да си отидем.

— Платиха ли ти?

— На нея ѝ платиха петдесет лири. Страшно се нуждаеше от парите.

— А ти се забавляваше безплатно?

— Да.

— Ако знаех, никога нямаше да се ожена за теб. Никога.

— Това беше много преди да те познавам.

— Все още не си ми отговорил защо. Нямах ли някакво извинение?

Тя млъкна. Той знаеше, че гледа, наклонена напред, самата тя завладяна от вихъра на тази кулминация преди повече от двайсет и пет години.

— Това бе единственият начин да ѝ помогна. Никога по-рано не бе играла в такива филми. Нуждаеше се от приятел.

— Приятел — каза мисис Картър.

— Аз я обичах.

— Не е възможно да обичаш проститутка.

— О, да, възможно е. Бъди сигурна в това.

— Предполагам, че си се редил на опашка за нея.

— Много грубо се изразяваш — отвърна Картър.

— Какво се случи с нея?

— Изчезна. Те винаги изчезват.

Момичето се наведе над тялото на младежа и изгаси светлината. Това бе краят на филма.

— Следващата седмица ще получа нови филми — каза сиамецът, като се покланяше дълбоко. Последваха водача обратно по тъмната уличка до таксито.

В таксито мисис Картър попита:

— Как се казваше?

— Не си спомням.

Най-лесно бе да се излъже.

След като завиха по Ню Роуд, тя отново наруши мъчителната тишина.

— Как си могъл?... Толкова е унизително. Представи си, че някой от службата те бе познал.

— Хората не говорят, че са видели такива неща. Във всеки случай тогава още не се занимавах с бизнес.

— Никога ли не си се тревожил?

— В продължение на трийсет години нито веднъж не съм се сетил за това.

— От колко време я познаваше?

— Година може би.

— Трябва да изглежда ужасно, ако все още е жива. В края на краищата дори тогава е била съвсем обикновена.

— За мен изглеждаше прекрасно — отвърна Картър.

Качиха се по стълбите мълчаливо. Той отиде направо в банята и заключи вратата. Комарите започнаха да се събират около лампата и големия буркан с вода. Докато се събличаше, съзираше отражението си в огледалото: трийсет години бяха казали своята дума — почувствува се пълен и застаряващ. Помисли си: „Надявам се с цялата си душа да е мъртва. Моля те, господи — промълви той, — дано да е мъртва. Като се върна там, обидите ще започнат отново.“

Но когато се върна, мисис Картър стоеше пред огледалото. Беше полусъблечена. Голите ѝ тънки крака му напомниха чапла, чакаща риба. Тя се приближи и го прегърна — една от гривните ѝ прозвънтя.

— Бях забравила колко добре изглеждаше.

— Съжалявам. Хората се променят.

— Нямах предвид това. Харесвам те такъв, какъвто си.

Беше суха, гореща и неумолима в желанието си.

— Продължавай — каза тя, — продължавай. — И след това изкрещя като сърдита ранена птица. После каза: — Не се беше случвало от много години. — И продължи да говори развълнувано до него един безкраен половин час.

Картър лежеше мълчаливо в тъмнината с чувство на самота и вина. Струваше му се, че тази нощ бе изневерил на единствената жена, която обичаше.

---

[1] Черноработник в Индия, Япония и други източни страни. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.